

DREAMWORKS
Szilaj

A makrancos lovacska

Lovak és
Fruskák
2.

MÓRA
FUN

Írta: G. M. BARROW

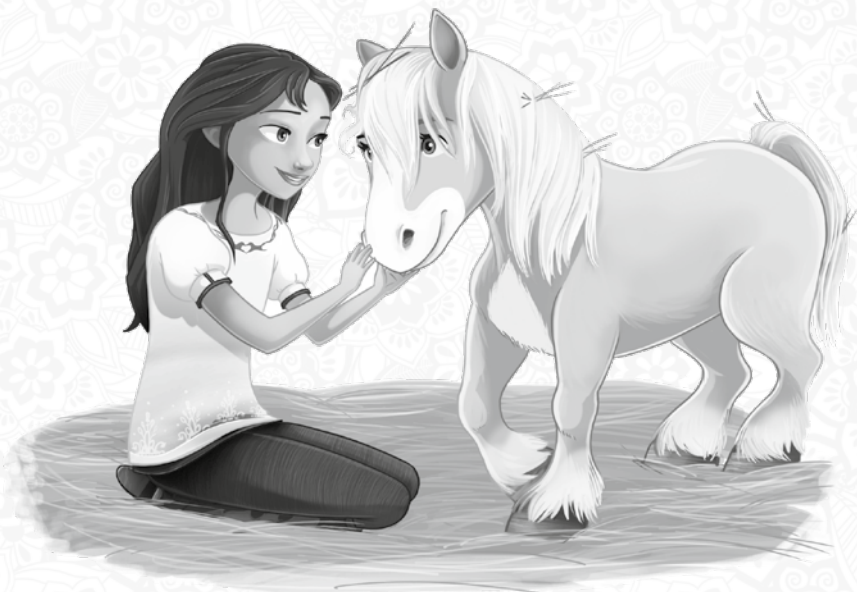
Illusztrálta: Maine Diaz

Lovak és
Fruskák
2.

DREAMWORKS

Szilaj

A makrancos
lovacska

A mű eredeti címe:
Spirit Riding Free: The Spring Filly!

Dream Works Spirit © 2022
DreanWorks Animation LLC. All Rights Reserved.

Az eredeti kiadás a Little, Brown and Company,
a Hachette Book Group tagjának gondozásában jelent meg 2019-ben.

A borítót tervezte: Ching Chan

Fordította: Bottka Sándor Mátyás

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének
vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli
sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása
- beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő
többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését - szigorúan tilos.

Hungarian translation © Bottka Sándor Mátyás, 2022

DREAMWORKS

Szilaj

A makrancos
lovacska

Írta: G. M. Berrow

Illusztrálta: Maine Diaz

Móra Könyvkiadó

1. fejezet

Lucky Prescott bevackolta magát a puha, meleg takarójába. A nyitott ablakon friss, tavaszi szellő fújt be a hálósobájába, meglengette az új, kék mintás pamutfüggönyt. A nap még fel sem kelt, de odakint már felmelegedett a levegő. Mindenki azt jósolta, hogy a következő néhány hónap a szokásosnál sokkal melegebb lesz Miraderóban, de Lucky ezt egyáltalán nem bánta. A nyár ugyan még váratott magára néhány hetet, de az időjárás erről nem akart tudomást venni. Lucky is alig várta már a nyarat. Már előre örült, hogy a szünetben

két legjobb barátnőjével, Pruval és Abigaillel szabadon lovagolhat a lenyűgöző, kitaposott csapásokon, mielőtt ősszel be kell költözniük a Palomino-hegyfok Lovasakadémia bentlakásos iskolájába. Jó előre eltervezték már, mi mindent csinálnak a nyáron. Céljuk az volt, hogy a lehető legjobban szórakozzanak, és többet kiránduljanak lóháton, mint előző évben. Lucky meg is indokolta mindezt: a meleg ellen legjobb ellenszer a galoppozás közben arcodba csapó menetszél. A lány örült, hogy lova, Szilaj ugyanígy gondolja.

Egy gyors ásítás és nyújtózás után Lucky újra a nyári szünetről szótt, édes álomba zuhant. Szinte el sem kezdett horkolni, amikor felriasztotta az ablakpárkányon koccanó tárgy zaja. Lucky azonnal felült az ágyban. A hajnali, tompa fényben látta, hogy egy apró,

barna, kör alakú valami pottyant virágmintás szőnyegére.

- Hát ez meg mi a csuda? - jegyezte meg halkán, miközben kipattant az ágyból, és leguggolt, hogy szemügyre vegye a különös dolgot. Amikor kezébe vette, a széle szétmorzsolódott az ujjai között. Egy keksz volt az, méghozzá nem is akármilyen! Abigail házi lósütije. Mielőtt Lucky tovább nyomozhatott volna, egy újabb zabpogácsadarab repült be a nyitott ablakon, eltalálta a lány vállát, és ezernyi apró darabra robbant. Jó nagy piszkot csinált a szobában, Lucky mégis felnevetett, majd kuncogva az ablakhoz ugrott, és kidugta a fejét.

- Abigail? Pru? - suttozta az odalent álló barátnőinek. - Mit csináltok ti itt az éjszaka közepén?

- Lucky! Hát elfelejtetted, mit terveztünk?
- kérdezett vissza suttogva Pru.

Lucky törni kezdte a fejét. Igaz, ami igaz, valóban kissé álmosságon gondolkodott még.

- Mit terveztünk? - töprengett. - Pizsipartit?

- Dehogy! Hajnali lovaglótúrát! Hetekkel ezelőtt megígértem Bumerágnak, hogy a kedvenc helyéről nézheti a napfelkeltét - magyarázta Abigail a korai órához képest a kelleténél jóval hangosabban. - Reggelit is csomagoltam - lapogatta meg a fonott piknikkosara tetejét.

Lucky megnyalta a szája szélét, és elképzelte, milyen finomságot süthetett ez alkalommal

a barátnője. Nem tehetett róla: hiába volt odakint még sötét, ő ébredés után mindig azonnal ételre kezdett vadászni. A helyzetet csak súlyosbította, hogy Abigailnek sütés és édeségszkészítés terén nem akadt párja egész Miraderóban.

- Ja, tényleg! Már emlékszem - válaszolt vidáman Lucky. - Egy másodperc, és már megyek is!

Abigail és Pru örömeiben ujjongani és tapsikolni kezdett.

- Pszt! - csitította őket Lucky. Apjától és mostohaanyjától, Kate-től már napokkal ezelőtt elkéredzkedett, és most nem akarta felébreszteni őket vagy új kistestvérét, Pollyt. A baba imádnivaló volt, de ha egyszer felébredt, rengeteg teendő akadt körülötte.

- Az egy másodperc letelt - jegyezte meg

kuncogások közepette, suttogva Abigail. – Itt vagy már?

Lucky gyorsan belebújt kedvenc ruhájába: egy nyereg koptatta farmerba és egy fehér blúzba, a csizmát viszont nem vette még fel, inkább figyelmesen levitte magával a földszintre, nehogy a kemény talpú cowgirllábbeli túl hangosan kopogjon a falépcsőn. Felkapta a tarisznyáját, és hangtalanul átsuhant a konyhán, közben alaposan megtömte a táskát három ropogós Rojo Delicioso almával, egy darab cheddar sajttal és egy kulacs vízzel. És már ott sem volt.

Mire a három lány az istállóhoz ért, Bumeráng és Csini Linda már vidáman horkantgatva kaparta a boksza ajtaját. Még Szilaj is megérkezett, türelmetlenül lépegetett ide-oda. A lovak szemlátomást éppolyan izgatot-

tak voltak, mint lovasaik, és már alig várták, hogy a nyílt terepen kinyújtóztathassák a lábukat.

- Ne aggódj, Bumeráng - paskolta meg szeretettel pinto heréltjének nyakát Abigail.
- Seperc alatt odakint leszel, a szabadban. Na jó, egy perc alatt, mert még nincs rajtad nyereg. De csak egy perc, nem több! Jaj, annyit beszéltem a percekről, hogy már el is vesztettem azt az egy percet, igaz? Na jó...

Abigail jót kuncogott, majd intett a barátjének.

- Nyergeljünk!

A két lány sűrögve-forogva munkához látott. Gyorsan lekefélték a lovukat, puha takarót terítettek az állat hátára, majd fogták a szerzőtartóról a barna bőrnyerget, és a ló hasa alatt átvetett hevederrel rögzítették azt. Szilaj

vad és szabad musztáng volt, őt Lucky szőrén ülte meg.

Miközben Pru feszesre húzta a hevedereket Csini Linda nyergén, Lucky beletúrt Szilaj selymes sörényébe. Mindig elcsodálkozott rajta, milyen puha a lova szőre, még akkor is, ha néha összecsomósodik.

– Készen állsz az útra, Szilaj?

Mindhárom ló felnyerített és kirúgott. Még szerencse, hogy az istálló elég messze feködt a Granger család házától, így senkit sem ébresztettek fel a nagy lelkendezéssel.

Lucky, Abigail és Pru felpattantak a lovuk hátára, és elindultak a lovasösvény felé. Lucky megborzongott, amikor a friss, tavaszi szél az arcába csapott. Milyen izgalmas!

Mire a lányok felértek egyik kedvenc titkos helyükre, a Búvóhely-domb sziklás hegy-

gerincére, az ég ragyogó narancssárgában és a rózsaszín három különböző árnyalatában pompázott.

– Ide gyertek! – kiáltott Pru, és kiterített egy kék kockás pokrócot.

Alig maradt idejük arra, hogy megterítse-
nek a reggeli piknikhez, mielőtt a nap felbuk-
kant a láthatáron. Lucky éppen beleharapott

volna egy meleg vajas sütibe, amikor egy ismerős orr meleg levegőt lehelt a fülébe. Szilaj hajolt le hozzá, hogy jelezze: bizony ő is megéhezett.

- Hoppá! Hogy is feledkezhettem meg rólatok? - Lucky elővette a három almát a tarisznyájából, és odadobott egyet-egyét Bumerángxnak, Csini Lindának és Szilajnak. Három roppanás, és a gyümölcsöknek már nyoma sem volt.

- Nézd csak, Szilaj! - mutatott a színpompás égboltra Lucky. - Hát nem gyönyörű hely ez a Miradero? Remélem, a Palomino-hegyfokon is látunk majd ilyen szépet.

- Biztos vagyok benne, bár szerintem a sok tanulástól fáradtak leszünk ahhoz, hogy felkeljünk, és megcsodáljuk a napfelkeltét - vélte Pru. - De ne szaladjunk ennyire előre! Láttátok

az új díjakat, amiket a Határtalan Hölgyeknél nyerni lehet? – Elővett a táskájából egy füzetet, és lapozgatni kezdte. – Rengeteg új versenyt írtak ki az idén. Még díjlovaglás is van köztük! Szerintetek megkaphatom a haladó jelvényt?

Pru nem régóta úzte ezt a sportágat, de rodeóra már nagyon sok lovat betanított.

– Hát persze! – vágta rá Abigail sajttal teli szájjal. – Nagyon sokat fejlődte mostanában díjlovaglásban. Hamarosan te leszel a rodeó és díjlovaglás bajnoka is, az emberek pedig sorban állnak majd az autogramodért és Csini Linda patalenyomatáért.

– Ahhoz jó nagy festékpárna kell... – jegyezte meg bólogatva Lucky. – De a kedvedért szerzünk egyet.

Pru csak az egyik versenyző sportszerűtlen viselkedése miatt nem nyerte meg a leg-

utóbbi díjlovaglőversenyt, de ez már a múlté, a három lány most inkább a Palomino-hegyfok Lovasakadémiára készült, ahol viszont a jövőjük olyan fényesnek tűnt, mint a reggeli égbolt.

- Mit próbálhatnánk még ki? Ó, ide nézz, Bumeráng! Középfokú sörényfonás! - lelken-dezett Abigail.

A lova beletörődő prüszköléssel fogadta az ötletet. A három lány együtt végiglapozta a füzetet, és bekarikázta azokat a feladatokat, amik érdekelték őket.

Lucky szeme megakadt egy aranyjelvényen, ami leginkább egy seriffcsillagra hasonlított, de a következő kifejezés állt rajta: terepi lóidomár. A lány izgatottan rámutatott.

- Terepi lóidomár!

- Az micsoda? - ráncolta kíváncsian a homlokát Abigail.

- Őszintén szólva nem tudom - vallotta be Lucky. - De bármi is legyen, szerintem vágjunk bele! Nagyon fontosnak és hivatalosnak tűnik. Nézd csak, milyen csillogó jelvény jár a sikerért!

Pru megköszörülte a torkát, és felolvasta a leírást.

- „A Határtalan Hölgyek tereplóidomárképesítéshez a jelentkezőnek bizonyítania kell jártasságát és magabiztos szaktudását a lóidomítás terén. Ennek szemléltetésére a jelentkezőnek egy ismeretlen lovon kell bemutatnia, hogy rendelkezik a szükséges képességekkel. A vizsgafeladatok közé tartozik például a patatisztítás, lófürdetés, felszerszámozás, száron vezetés és terepmunka, valamint különböző, a lovaglásra, előadó-művészetre, versenyzésre, mállahordásra és igavonásra

használt lovakkal kapcsolatos haladó vezényszavak ismerete.”

- Ismeretlen ló? - kérdezte Abigail. - Például Bumeráng, ha vicces jelmezbe öltöztetem, hogy senki ne ismerje fel? - Ebben az El Circo Dos Grillos cirkuszban bemutatott fellépéseiken már jókora tapasztalatot szereztek.

- Szerintem ez pont azt jelenti, hogy Bumerángot nem használhatod - vontá meg a vállát Pru.

- Azt akarják látni, hogy bármilyen lovat képes vagy kezelni, nem csak a sajátodat. - A füzetre mutatott. - Húha! Azt írja, a terepi lóidomárok egy csomó mindenben előnyt élveznek, például elsőként választhatnak táborhelyet a dzsemborikon.

- Hogy mi? Ez fantasztikus! Lányok, ezt muszáj megcsinálnunk! - lelkesedett Abigail.

- Terepi lóidomárok leszünk! - Felemelte a kulacsát, és várta, hogy a többiek koccintsanak vele a jó hírre, de egyedül maradt.

- Várjunk csak... Szóval bármilyen lovat tudnod kell idomítani? - Hirtelen elszállt a lelkesedése. Szilajra pillantott. Az izmoktól dagadó testű és kedves arcú állat láttán büszkeség töltötte el. Ugyanakkor tudta, hogy Szilaj lényegében vadló. Lucky megtanult lovagolni rajta, de nem a szokásos módon. Mintha ők a saját nyelvükön beszéltek volna, de ez egyéni és egyedi dolog, és semmiképpen nem nevezhető „idomításnak”. Sőt Lucky azt sem tudta igazán, hogyan kell egy lovat betanítani.

- Mi a baj, Lucky? - kérdezte Pru, mert meglátta barátnője szemében a vívódást.

- Semmi, csak... talán jobb lenne, ha Abigail és te nélkülem próbálnátok megszerezni

a terepilóidomár-jelvényt. Ti tudjátok, hogyan kell hagyományos módon idomítani egy lovat. Szilaj és én... mi a magunk módján csináljuk a dolgokat. – Lucky összeroskadt. – A vizsgán valószínűleg nem erre kíváncsiak.

– Lucky, te miről beszélsz?! – csattant fel Pru. – Szilaj egy vadló, te pedig szőrén ülöd meg! Tudod te, hogy ez milyen fantasztikus? Ezek után az idomítás alapjait könnyedén megtanulod majd! Abigail és én mindent elmagyarázunk, amit tudnod kell.

– Tényleg? – vidult fel Lucky. – Akkor is, ha még a legegyszerűbb dolgokat is meg kell mutatnotok?

Abigail mosolyogva bólogatott.

– Nekünk sem árt majd feleleveníteni az alapokat. Holnap kora reggel bele is vághatunk. Bár talán nem olyan korán, mint ma...

Bumeráng és Csini Linda egyetértően kapáltak a lábukkal, Szilaj pedig Lucky nyakába fúrta a pofáját, mintha így szeretne volna jelezni, hogy támogatja az ötletet.

A három barátnő boldogan kurjongatott örömében. Megegyeztek hát. Megszerzik a te-repilóidomár-képesítést, még hozzá úgy, ahogyan minden mást is csinálnak: együtt. Nem volt más hátra, mint találni néhány idomítható lovat.

– Gyertek! – sürgette barátnőit Lucky. – Keressük meg Kate-et! Talán megengedi, hogy kölcsönkérjük Tamburint.

2. fejezet

A lányok galoppban viharzottak vissza Miraderóba. Részben azért, hogy még a hőség előtt hazaérjenek, részben pedig, mert annyira lelkesítette őket új céljuk.

Amikor az istállóhoz értek, Al Granger éppen a nyeregtáskáit pakolta, és a lovát szerszámozta fel. Meglepettnek tűnt, amikor meglátta a lányokat.

– Hát ti mit kerestek ilyen korán idekint?

– Jaj, apu, hát nem emlékszel? – húzta el a száját Pru. – Hajnali lovaglótúra? – Igazából biztos volt benne, hogy az apja csak úgy tett,

mintha elfelejtette volna, mert Pru már vagy egy hete másról sem beszélt otthon.

- Ja, tényleg - mosolyodott el Al. - Na, és olyan lélegzetelállító volt a látvány, mint reméltétek?

- Még annál is csodásabb! - áradozott Abigail. Egyik lábát átlendítette Bumeráng háta felett, és leugrott a kengyelből. - Az égbolt éppen olyan volt, mint Lucky blúza, miután Polly megdobálta őt édesburgonya-pürével. Virító narancssárga foltok mindenfelé...

- Hát, ez... tényleg csodásan hangzik - somolygott Al. Megemelte az egyik táskát, és felszíjazta a lova nyergére. - Örülök, hogy jól éreztétek magatokat. Szívesen meghallgatnám a részleteket, de nekem most indulnom kell. Ha jó lovat akarok venni, minél korábban oda kell érnem.

- Hová is indul, Granger úr? - kapta fel a fejét Lucky. Ha jól hallotta, Pru apukája új lovat készül venni, márpedig az új lovat idomítani kell! Ez sokkal jobb lenne, mint kölcsönkérni Kate hátságát!

- Az Ezüst-forrási Tavaszi Lóvásárra megyek - válaszolt Al. - Sokkal nagyobb, mint a Cannon City-beli. Új igavonót keresek a tanyára, elkél ide egy nagy, erős ló segítségével.

A három lány összenézett. Egy szót sem kellett szólniuk, hogy tudják, mire gondol a másik: Tamburinnál ezerszer jobb lenne, ha találnának maguknak egy saját, idomítani való lovat!

– Apu! Hadd menjünk veled! – fogta könnyörgőre a dolgot Pru a legigézőbb szempillarebegtetéssel kísérve. – Légyszi!

Al habozott.

– Nem is tudom, lányok. Hosszú az út odáig, nekem pedig oda kell majd figyelnem a vásárlásra.

– Nem fogunk zavarni! Sőt segítünk kiválasztani, melyik lóra érdemes licitálnod az árverésen! – győzködte Pru. Ha akart, nagyon meggyőző tudott lenni, az apukája pedig elég nehezen tudott ellenállni a lánya kérlelésének.

Először Luckyra, majd Abigailre pillantott,

felvonta a szemöldökét, aztán visszafordult Pru felé. Sóhajtott egy nagyot, megrázta a fejét, felkacagott, és beadta a derekát.

- Hát jó, lányok, velem tarthattok. De ne feledjétek, hogy miért megyünk oda! Csak a célra összpontosítunk, rendben?

- Számíthat ránk! - biztosította őt mosolyogva Lucky.

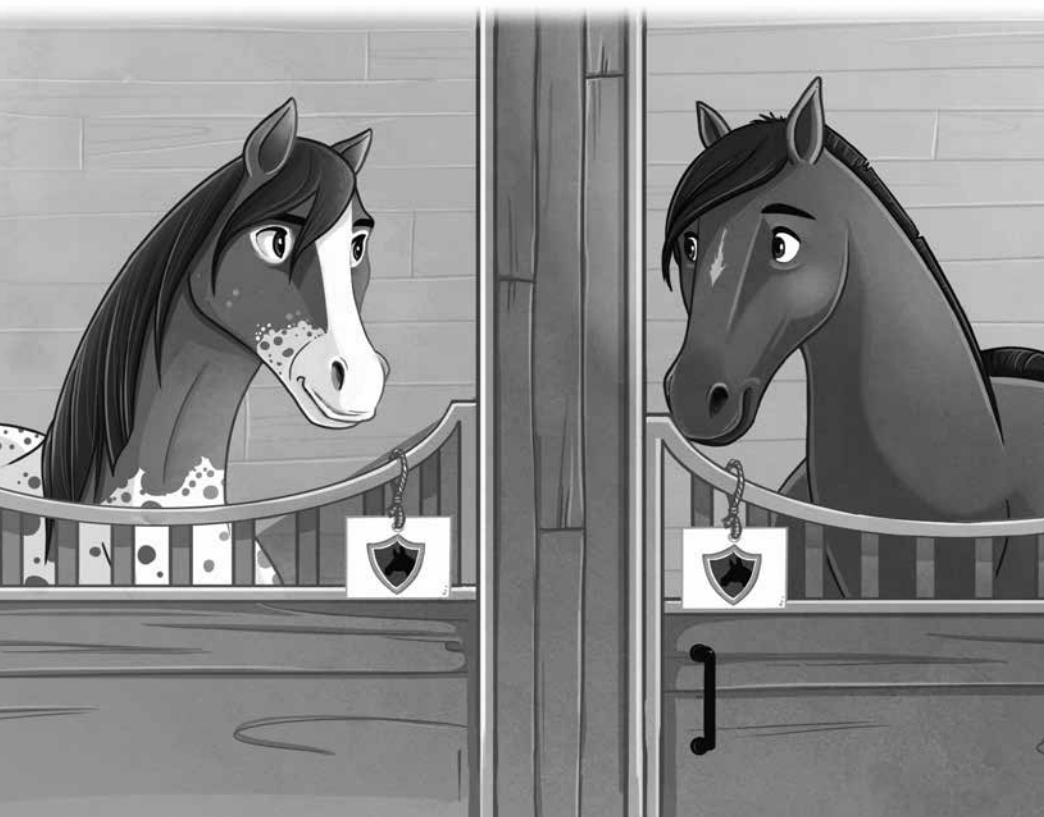

Az Ezüst-forrási Tavaszi Lóvásáron hatalmas volt a nyüzsgés. A lányok akkor jártak utoljára ilyen forgalmas helyen, amikor Madame Gummeryt, a Szélvész Akadémia igazgatónőjét látogatták meg a Kalliopé-öbölben. Lucky felvételi beszélgetésre érkezett oda, de sikerült sorozatosan leégetnie magát a hölgy előtt. Végül minden jóra fordult, Lucky mindenesetre

remélte, hogy a mostani kirándulásuk kevesebb izgalmat tartogat majd.

- Nézzétek ezeket a szépségeket! - kiáltott Pru a barátnőinek, ahogy Al mögött Csini Linda, Bumeráng és Szilaj hátán léptettek. - Itt biztosan találunk jó lovat!

Valóban rengeteg különféle méretű és faj-

tájú, gyönyörű lovat csodálhattak meg, amerre csak néztek. A legtöbb állatot éppen takarította vagy az árverési csarnokba vezette a tulajdonosa, aki el akarta adni. A levegőben meleg széna- és napfényillat lengedezett.

Lucky, Abigail és Pru ügyelt rá, hogy gyakran megpaskolják a lovaik nyakát, és

